

maatte afbrydes, selv om Genoptagelsen alene tilsigter at faa Straffen forandret f. Eks. fra Strafarbejde paa Livstid til tidsbestemt Strafarbejde. Endvidere er det fundet mest praktisk, hvor Genoptagelse bevilges, altid at lade den ny Domsforhandling foregaa for den Landsret, som tidligere har dømt i Sagen, og ikke ubetinget for Retten i 1ste Instans, som i det tidligere Forslag bestemt. Dels indicerer selve dette, at Sagen genoptages, en vis Vanskelighed og Tvivlsomhed ved denne, dels maa det i alt Fald anses for mindre naturligt, at en Afgørelse, der en Gang er truffen af en kollegial Ret, skal kunne forandres af en Enkeltdommer, lige som endelig det tidligere Forslags Regler kunde føre til endog 4 Domsforhandlinger i samme Sag. — Endelig har man ment at kunne undvære den i det tidligere Forslags § 439 hjemlede Adgang til Oprejsning for Paatalemyndigheden, eftersom de Frister, hvis Oversiddelse skulde berettigg til saadan Oprejsning, i nærværende Udkast er gjorte mere rigelige og elastiske, end de vare i det tidligere Forslag.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 353.

Medens §§ 354 ff. handle om Genoptagelse af Sager, der een Gang ere naaede frem til Afgørelse ved Dom, handler nærværende Paragraf om Genoptagelse af en Sag, hvori Forfølgningen er standset eller frafalden, inden Dom er afsagt, uden at dette dog er sket under nogen af de Omstændigheder, der er omtalt oven for ved Indledningsbemærkningerne til dette Kap. Den almindelige Regel i Paragrafens 1ste Punktum gaar ud paa, at Genoptagelsen af en een Gang standset eller frafalden Forfølgning ikke kan finde Sted paa samme Grundlag, som forelaa, da Forfølgningen første Gang standsedes eller frafaldtes. Den Sigtede synes nemlig at have et billigt Krav paa, at det offentlige ikke rent vilkaarlig standser Sagen imod ham, for senere at optage den paa ny alene som Følge af personelle Forandringer inden for Paatalemyndighederne, forandret Opfattelse eller lignende.

I 2det Punktum hjemles, at, naar Undersøgelsesretten i Henhold til § 203 har nægtet at tage Begæring om Forundersøgelse til Følge eller i Henhold til § 211 har standset en begyndt Forundersøgelse, men Paatalemyndigheden antager at kunne føre Sagen igennem ogsaa uden Forundersøgelse, kan den rejse Tiltale ved den

dømmende Ret, lige som den vilde have kunnet, om den aldrig havde begært Forundersøgelse.

Hvis Paatalemyndighederne skulde genoptage til Forfølgning ved Undersøgelsesret en een Gang standset eller frafalden Forfølgning, uden at noget nyt af Betydning er fremkommet i Sagen, maa Undersøgelsesretten afvise den i Henhold til § 203.

§§ 354 og 355.

Af disse Paragrafer handler den første om Genoptagelse til Skade for Tiltalte, nemlig af en Dom, der er endt enten med Frifindelse eller i alt Fald med Domfældelse for en væsentlig mindre Forbrydelse end den formentlig begaaede; den indfører saaledes et i den gældende Ret ukendt Princip. Den sidste derimod handler om Genoptagelse til Fordel for Domfældte og har saaledes Tilknytningspunkter i den alt foreliggende Retspraksis.

I intet af Tilfældene er Genoptagelsesadgangen begrænset ved nogen særlig Fristbestemmelse. Da saadan Genoptagelse altid er forbunden med væsentlige Misligheder, bør den holdes inden for snævre Grænser; paa den anden Side bør den ikke helt afskæres, da der ikke er Grund til, at den, der har gjort sig skyldig i en grov Forbrydelse, og som alene frifindes paa Grund af Mangel paa Bevis, eller endog paa Grund af falske Beviser, men hvis Skyld senere tilfældig kommer til at ligge klart for Dagen, skulde have et Slags Lejdebrev paa at kunne gaa fri og uantastelig omkring som et levende og demoraliserende Vidnesbyrd om Retsplejens Ufuldkommenhed, lige saa lidt som det paa den anden Side vilde kunne forsvares, at den, der med Urette maatte være domfældt for en ikke helt ubetydelig Forbrydelse, men hvis Uskyldighed senere tilfældig kommer frem, ikke skulde have Adgang til at faa den Plet, som Dommen sætter paa ham, afvasket ved en ny Dom, der konstaterer hans Uskyldighed.

De for Genoptagelse stillede Betingelser ere dels, at Sagen i Forvejen skal have været paadømt ved Landsretten, dels at der foreligger nye vigtige Bevismomenter. Naar ingen Adgang er aabnet for Genoptagelse af Sager, der kun have været paadømte ved Underret, er Grunden dertil den, at disse Sager, for saa vidt de ere upaaankelige (jvf. § 337), ere ganske ubetydelige, og at i modsat Fald Anke afgiver et tilstrækkeligt Mittel til at hjælpe ud over de uheldige Forhold, hvorpaa ellers Genoptagelse skal raade Bod. Der er jo nemlig ved § 338,